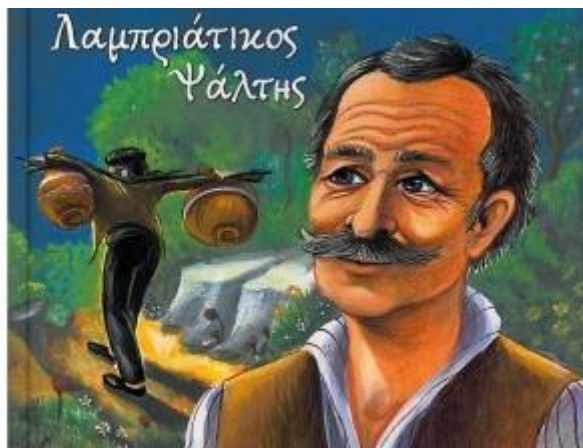

Λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση: Στοχασμοὶ καὶ πειρασμοὶ διάφοροι.

Ὅταν πρωτοδιάβασα τὸ θαυμασιὸ διήγημα τοῦ Ἀλέξανδρου Παπαδιαμαντη, «Λαμπριάτικος ψάλτης», πρόσεξα τὸ πόσοι πειρασμοὶ κύκλωναν, λίγο πρὶν τὴν Ἀνάσταση, τοὺς δύο κληρικοὺς ποὺ ἀναφέρονται σ' αὐτό. Πειρασμοί, ποὺ ἐμφανίζονται αὐτὲς τὶς προεόρτιες ἱερὲς στιγμές, καὶ σκοτίζουν τὶς ψυχὰς τῶν κληρικῶν καὶ ὄχι μόνο. Μέχρι νὰ εἰσέλθουμε στὴν ὥρα τῆ θριαμβευτικῆ, τῆς Ἀναστάσεως τὴν ὥρα, δηλαδή, ὅπου σιγὰ-σιγὰ διαλύονται ὅλες οἱ ἀναστολές καὶ οἱ περιπέτειες ποὺ ὁ πονηρὸς δημιουργεῖ, μὲ βασικὸ κίνητρο καὶ σκοπὸ, ὥστε νὰ μὴν κατορθώσει νὰ βιώσει ὁ πιστὸς τὸ μέγα γεγονὸς τῆς Θείας Ἑγέρσεως. Γιατὶ μὴν τὸ ξεχνοῦμε, «θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, Ἄδου τὴν καθαίρεσιν» καὶ «ἀπαρχὴν ἄλλης βιοτῆς», ὁπότε καὶ ὁ πόλεμος τοῦ μισοκάλου ὅλο καὶ περισσότερο ἐντείνεται. Ὅχι μονάχα στοὺς ἐφημερίους- λειτουργοὺς, ἀλλὰ στοὺς πιστοὺς, γιατί καὶ σ' αὐτοὺς ἐπιτίθεται ὁ πονηρὸς τοῦτες τὶς προεόρτιες στιγμές, μὲ σκοπὸ νὰ ἀμαυρώσει τὴν ὅλη ἐορταστικὴ ἀτμόσφαιρα ποὺ ἐτοιμάζεται: Τὴν πανήγυρι τῶν πανηγύρεων.

Ὅμως θὰ ρωτήσῃ κάποιος, καὶ εὐλογο θὰ εἶναι τὸ ἐρώτημά του, τελικὰ, ποιοὶ εἶναι οἱ πειρασμοὶ ποὺ μᾶς κυκλώνουν, κληρὸ καὶ λαὸ αὐτὲς τὶς περιούσιες ὥρες; Γιατὶ πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δὲν τοὺς

συνειδητοποιοῦν, ὥστε νὰ ἐντείνουν ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς τὶς πνευματικὲς τοὺς δυνάμεις ἢ νὰ προετοιμάσουν «τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ» (Ἐφ.6, 13). Ἔτσι παγιδεύονται ἀπὸ τὸν πονηρό, ὁ ὁποῖος τοὺς ὠθεῖ νὰ πράξουν αὐτὸ ποὺ οἱ περισσότεροι κάνουν: Ν' ἀκούσουν τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἄντε νὰ προσκυνήσουν καὶ τὴν Ἀνάσταση καὶ ν' ἀναχωρήσουν γιὰ τὸ σπίτι ἢ γιὰ τὸ ὁποιοδήποτε κέντρο, ὅπως γευτοῦν τὸ Πασχαλινὸ τραπέζι. Καὶ τὸ κυριώτερο, καταλαμβάνονται ἀπὸ μιὰ ἀδημονία, ποὺ κουράζει καὶ τοὺς ἴδιους, ἀφοῦ συχνὰ κοιτάζουν τὴν ὥρα, γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμοι γιὰ τὴν ἀποχώρηση. Μὲ ἀποτέλεσμα, ὅταν ὅλα τελειώσουν, γεύματα κ.λ.π. νὰ μένει στὴν ψυχὴ ἓνα κενό, γιὰτὶ κάτι ἀπόμεινε στὴ μέση, δὲν ὀλοκληρώθηκε, κι αὐτὸ εἶναι ἡ μοναδικὴ Πασχάλια Θ. Λειτουργία, ποὺ ὄχι μόνο συγκινεῖ, ἀλλὰ εἰρηνεύει τὴν ψυχὴ. Γαιτὶ μέσα στὴ λαμπροντυμένη καὶ μυρωμένη ἀπὸ τὶς ἀνοιξιάτικες εὐωδιὲς ἐκκλησιὰ ξεδιπλώνεται ὅλη ἡ ὁμορφιὰ καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Ἀναστάντος, ποὺ κορυφώνεται, ὄχι μόνο μὲ τὴ Θεία Μετάληψη, ὅσο καὶ μὲ τὸν Κατηχητικὸ Λόγο τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου: μοναδικὰ φίλημα γιὰ τὸν κάθε πιστὸ ποὺ ἀγρύπνησε μὲ τὴν ἀναμμένη του λαμπάδα στὸ χέρι καὶ τὴν καρδιὰ πληρωμένη ἀπὸ ἀγαλλίαση. Γιὰτὶ εἶναι Πάσχα, Πάσχα Μέγα «πάντας ἀγιάζον πιστούς».

Ὡστόσο, οἱ πειρασμοὶ πρέπει νὰ γνωρίζουμε πὼς δὲν ἐνοχλοῦν μόνο τοὺς λαϊκοὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς κληρικοὺς. Κάθε βαθμίδος καὶ ἡλικίας. Καὶ μπορούμε νὰ ποῦμε πὼς οἱ πειρασμοὶ γιὰ ἓνα ἱερέα π. χ. εἶναι περισσότεροι ἀπὸ ἐκείνους τοῦ λαϊκοῦ. Γιὰτὶ τὸ βράδυ αὐτὸ βγαίνει ὅλη ἡ κόπωση τῆς ἐβδομάδος, τότε προβάλλει ἡ ραθυμία, ἡ ὅποια ψυχοσωματικὴ κατάπτωση, ὁ σκανδαλισμὸς καὶ ἡ πίκρα, τὰ ὅποια μπορεῖ νὰ φανοῦν μετὰ τὴν ἀποχώρηση τοῦ ἐκκλησιάσματος, ἀφοῦ ἔχει γίνῃ ἡ Ἀνάσταση. Ἐπειδὴ τόσες μέρες ἔβλεπε ὁ ἱερέας τὸ ναὸ πληρωμένο ἀπὸ κόσμον, ὅπως καὶ τὴν ὥρα ποὺ ἔγινε ἡ Ἀνάσταση, καὶ μὲ μιᾶς ὅλα

ἀλλάξανε. Λιγοστοὶ ἀπόμειναν. Ὅπως συμβαίνει κάθε χρόνο, παρ' ὅλες τὶς ἐκκλησίες τοῦ ἱερέα, παρ' ὅλη τὴν παροσπάθειά του νὰ κρατήσῃ τοὺς περισσότερους στὸ ναό. Κάποιες στιγμές, νὰ πούμε τὴν ἀλήθεια, ὁ συνειδητὸς παπᾶς ταλαντεύεται, νοιώθει πίκρα, γιατί βλέπει πόσο παραχαράσσεται τό, «Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριον».

Μέχρι πὺν ἀνοίγεται ἡ Θ. Λειτουργία, ἀναγινώσκεται τὸ θεολογικότατο εὐαγγελικὸ ἀναγνώσμα κι ἀρχίζουν σιγά-σιγά τὰ συννεφα τῆς κατήφειας νὰ διαλύονται. Ἄλλωστε τὸ εἶπαμε τόσες φορές καὶ τὸ καταλάβαμε: «Ἀναστήτω ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν»(Ψαλμ, 67, 1). Γιὰ νᾶρθῇ κι ἡ κορύφωση μὲ τὸν Κατηχητικὸ Λόγο τοῦ Χρυσορρήμονος, πὺν πολὺ σοφὰ ἀναγινώσκεται στὸ τέλος τῆς Θ. Λειτουργίας ὡς μιὰ ἀνταμοιβὴ στοὺς ἐναπομείναντες συναγρυπνιστές, ὡς ἄλλο φίλημα καὶ εὐλογία, πὺν θὰ τὰ κομίσουν στὰ σπίτια τους μαζί μὲ τὴν ἀναμμένη μὲ τὸ Ἅγιο Φῶς λαμπάδα τους. Κι ὅταν γίνῃ ἐκείνη ἡ πρώτη συγκινητικὴ καὶ στολισμένη μὲ αἰσιοδοξία ἀναστάσιμη ἀπόλυση καὶ ἀποχωρήσουν ὅλοι οἱ πιστοί, τότε καταλαβαίνει ὁ καθένας, καὶ πῶ πολὺ ὁ ἴδιος ὁ ἱερέας, πῶς «Ἀνέστη Χριστὸς καὶ πεπτῶκασι δαίμονες. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τό κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

π. Κων. Ν. Καλλιανός